

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Kaczmarek

przy udziale Prokuratora: Artura Stępniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 r. sprawy:

D. K.

s. S. i B. z d. W.

ur. (...) w m. D.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2015 r. w miejscowości D., gmina K., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny w postaci skutera marki H. o nr. rej. (brak numeru),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

2. w dniu 17 kwietnia 2015 r. w miejscowości D., gmina K., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując skuterem marki H. o nr. rej. (brak numeru), podczas wyprzedzania pojazdu marki V. (...) o nr. rej. (...) oraz ciągnika rolniczego marki C. o nr. rej. (...) z zaczepionym siewnikiem zjechał z jezdni na pobocze, gdzie stracił panowanie nad pojazdem, po czym ponownie powrócił na jezdnię i wjechał pod siewnik zaczepiony do ciągnika rolniczego, czym spowodował wypadek, w wyniku którego pasażer skutera – E. N. doznał obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci rany szarpanej krocza z uszkodzeniem zwieraczy, złamania kości biodrowej z rozejściem stawu krzyżowo – biodrowego po lewej stronie złamania kości krzyżowej po lewej stronie, złamania kości łonowej prawej, otwartego złamania kości kulszowej prawej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, przy czym kierował ww. skuterem w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi,

tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 k.k. i art. 178 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **D. K.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego oskarżonego w punkcie I orzeka wobec oskarżonego D. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. uznaje oskarżonego **D. K.** w ramach czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2015 r. w miejscowości D., gmina K., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w

ten sposób, że kierując w ruchu lądowym skuterem marki H. (brak numeru rejestracyjnego) w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi, podczas manewru wyprzedzania ciągnika rolniczego marki C. o nr. rej. (...) z dołączonym siewnikiem nie zachował szczególnej ostrożności i zjechał z jezdni na pobocze, stracił panowanie nad pojazdem, po czym powrócił na jezdnię i zaczepił pojazdem o siewnik dołączony do ciągnika rolniczego, czym nieumyślnie spowodował wypadek, w wyniku którego pasażer skutera E. N. doznał obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci rany szarpanej krocza z uszkodzeniem zwieraczy, złamania kości biodrowej z rozejściem stawu krzyżowo – biodrowego po lewej stronie złamania kości krzyżowej po lewej stronie, złamania kości łonowej prawej, otwartego złamania kości kulszowej prawej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie III orzeka wobec oskarżonego D. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;

V. na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z popełnieniem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie III orzeka od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonego E. N. nawiązkę w kwocie 2.500 (dwóch tysięcy pięciuset) złotych;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i III jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszają na okres 3 (trzech) lat próby;

VII. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach II i IV jednostkowe środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i w ich miejsce orzeka wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Rady Prawnego r. pr. J. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym 23 % podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IX. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych.

XIV K 728/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 2015 r. w godzinach wieczornych D. K. będąc w stanie nietrzeźwości 1,21 promila alkoholu etylowego we krwi kierował w ruchu lądowym w miejscowości D., gm. K., skuterem marki H. bez numeru rejestracyjnego. D. K. wiozł pasażera E. N., który również znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Na drodze publicznej w miejscowości D. D. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując w tym samym czasie w ruchu lądowym skuterem marki H. (brak numeru rejestracyjnego) w stanie nietrzeźwości 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi, podczas manewru wyprzedzania ciągnika rolniczego marki C. o nr. rej. (...) z dołączonym siewnikiem, którym kierował A. W., nie zachował szczególnej ostrożności, do której był zobowiązany przy wykonywaniu manewru wyprzedzania i zjechał z jezdni na pobocze, stracił panowanie nad pojazdem, po czym powrócił na jezdnię i zaczepił pojazdem o siewnik dołączony do ciągnika rolniczego, czym nieumyślnie spowodował wypadek, w wyniku którego pasażer skutera E. N. doznał obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w postaci rany szarpanej krocza z uszkodzeniem zwieraczy, złamania kości

biodrowej z rozejściem stawu krzyżowo – biodrowego po lewej stronie złamania kości krzyżowej po lewej stronie, złamania kości łonowej prawej, otwartego złamania kości kulszowej prawej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego. Ciągnik i siewnik nie zostały uszkodzone, również kierowca ciągnika nie odniósł żadnych obrażeń.

Po wypadku E. N. czynił wyrzuty D. K. mówiąc mu „mówiłem ci, żebyś go nie wyprzedzał”, zaś D. K. przepraszał kolegę.

D. K. doznał również obrażeń ciała w wyniku wypadku.

D. K. nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowo zeznania świadków E. N. (k. 5-6, 17-18 tomu C, k. 271-272, 276), A. W. (k. 1-2 tomu C od słów „zjechałem maksymalnie do prawej strony” do końca, k. 272-274), A. D. (k. 3-5 tomu C, k. 274-275), M. Ż. (k. 15 tomu C, k. 275-276), R. N. (k. 8 tomu C), częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (k. 175-177) oraz w oparciu o pozostałe ujawnione na rozprawie dowody (k. 7-17, 31, 40-43, 45, 48, 51-53, 56-57, 61-66, 69-76, 118, 120, 128-155, oraz wg numeracji w akcie oskarżenia k. 220-221, 225, 227, 230-231, 233-236, 241, 252, 264-267 – podwójna numeracja, nadto dokumenty przedłożone przez obrońcę na rozprawie w dniu 10 maja 2016 r.).

Oskarżony D. K. słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 13 listopada 2015 r. przyznał się do kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie przyznał się do spowodowania wypadku. Dodał, że to E. N. kopnął w koło ciągnika, w wyniku czego oskarżony utracił panowanie nad pojazdem i się wyrzucił. Oskarżony odmówił składania dalszych wyjaśnień, opisał nadto swój aktualny stan zdrowia fizycznego i psychicznego.

Stanowisko oskarżonego D. K. należy uznać wyłącznie za przyjętą linię obrony zmierzającą do umniejszenia, a wręcz uniknięcia odpowiedzialności karnej, o czym świadczy wymowa pozostałych dowodów. Stanowisko oskarżonego pozostaje w istocie odosobnione w zebranych materiale dowodowym, nie ma bowiem żadnego innego dowodu, który znajdowałby odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego.

Wyjaśnienia oskarżonego uznać należy za wiarygodne tylko w zakresie, w jakim oskarżony przyznał się do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k.

Pozostałe dowody osobowe przemawiały przeciwko relacji oskarżonego, co w oczywisty sposób wpływa na ocenę wiarygodności oskarżonego. Zarówno pokrzywdzony E. N., będący kolegą oskarżonego, jak i pozostali świadkowie nie potwierdzili okoliczności podawanej przez oskarżonego. Przeciwnie, z ich w zasadzie spójnej relacji wyłonił się obraz kierującego skuterem, który przystąpił do manewru wyprzedzania w warunkach skrajnie niebezpiecznych, zmuszając kierującego ciągnikiem A. W. do maksymalnego zjechania na prawą stronę jezdni. Zachowanie oskarżonego widział też A. D., uczestnik ruchu, którego oskarżony wyprzedził uprzednio, a według spostrzeżeń tego świadka oskarżony z trudem utrzymywał panowanie nad pojazdem, chybotął się, jechał niepewnie, wręcz doprowadził świadka do wniosku, że kierował się wprost na drzewo.

Zwrócić też trzeba na znamienne okoliczność, gdyż już po zdarzeniu oskarżony miał przepraszać pokrzywdzonego za to, co się stało, zaś pokrzywdzony miał czynić oskarżonemu wyrzuty, używając słów „przecież mówiłem ci, żebyś go nie wyprzedzał” (zeznania świadka A. W., k. 2 tomu C). Jakkolwiek świadek nie wiedział, który z mężczyzn kierował, to jednak z podanych przez świadka okoliczności oraz kontekstu wypowiedzi wynika w sposób niebudzący wątpliwości, kto wypowiadał przytoczone wyżej słowa.

Zeznania świadków A. W., A. D., E. N. i M. Ż. uznać należy za konsekwentne i spójne oraz pozbawione sprzeczności. Zeznania te wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość w opozycji do stanowiska oskarżonego. Brak jest innych podstaw do podważania wiarygodności tychże świadków, skoro osoby te (z wyjątkiem E. N.) są osobami obcymi dla oskarżonego, niemającymi żadnego powodu, by bezpodstawnie go obciążać. Również zeznania pokrzywdzonego nie mogą być podważane tylko z tego powodu, że pokrzywdzony odniósł obrażenia na skutek zachowania oskarżonego, a pokrzywdzony miałby zatem powód do obciążania oskarżonego. Przeciwnie, ocena

całokształtu zeznań pokrzywdzonego nie pozwala na tego rodzaju wnioskowanie. Pokrzywdzony z jednej strony częściowo poczuwał się do winy, zapewne dlatego, że dopuścił do kierowania skuterem przez osobę, co do której nietrzeźwości nie mogło być wątpliwości, nadto liczył na pojednanie z oskarżonym, z drugiej strony na rozprawie świadek szczerze opisał swoje aktualne stosunki z oskarżonym, a w istocie ich brak. Ta zmiana relacji między pokrzywdzonym i oskarżonym nie wpłynęła jednak na zmianę relacji pokrzywdzonego odnośnie zdarzenia, co przemawia za obiektywizmem świadka. Nadto świadek szczerze opisał stan techniczny swojego skutera, co znalazło potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadka R. N., co do których wiarygodności również nie może być wątpliwości.

Pozostały materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw, by podważać jego wiarygodność. Uwaga ta dotyczy zarówno dokumentacji związanej z okolicznościami zdarzenia, jak i dokumentacji medycznej tak pokrzywdzonego, jak i oskarżonego, opinii sądowno – psychiatrycznej oskarżonego oraz pozostałych sporządzonych do sprawy opinii, a także karty karnej oskarżonego. Stan nietrzeźwości oskarżonego ustalono na podstawie badań laboratoryjnych w oparciu o próbkę krwi pobraną od oskarżonego w dniu 17 kwietnia 2015 r. o godz. 23.15 (k. 138).

Zebrany materiał dowodowy i jego wymowa przemawiają za przyjęciem, że oskarżony D. K. wypełnił swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występku:

- z art. 178a § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 17 kwietnia 2015 r. w miejscowości D., gmina K., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny w postaci skutera marki H. o nr. rej. (brak numeru);

- z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 17 kwietnia 2015 r. w miejscowości D., gmina K., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując w ruchu lądowym skuterem marki H. (brak numeru rejestracyjnego) w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,21 promila zawartości alkoholu etylowego we krwi, podczas manewru wyprzedzania ciągnika rolniczego marki C. o nr. rej. (...) z dołączonym siewnikiem nie zachował szczególnej ostrożności i zjechał z jezdni na pobocze, stracił panowanie nad pojazdem, po czym powrócił na jezdnię i zaczepił pojazdem o siewnik dołączony do ciągnika rolniczego, czym nieumyślnie spowodował wypadek, w wyniku którego pasażer skutera E. N. doznał obrażeń ciała określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci rany szarpanej krocza z uszkodzeniem zwieraczy, złamania kości biodrowej z rozejściem stawu krzyżowo – biodrowego po lewej stronie złamania kości krzyżowej po lewej stronie, złamania kości łonowej prawej, otwartego złamania kości kulszowej prawej, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego.

Opis czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku wymagał zmian redakcyjnych, zmiany wymagała także kwalifikacja prawna czynu, zważywszy na charakter przepisu art. 178 § 1 k.k., który przesądza o zaistnieniu typu kwalifikowanego przestępstwa określonego między innymi w art. 177 k.k.

Za przyjęciem sprawstwa oskarżonego w zakresie obu zarzucanych mu czynów przesądziły okoliczności stanu faktycznego. Z jednej strony stan nietrzeźwości ustalono na podstawie badania próbki krwi pobranej po zdarzeniu od oskarżonego, a wynik tego badania uznać należy za bliższy faktycznemu stanowi nietrzeźwości aniżeli wynik ustalony na podstawie próbki pobranej dnia następnego, tj. 18 kwietnia 2015 r., kiedy to trwał już proces eliminacji alkoholu z organizmu oskarżonego (k. 56-57). Nadto oskarżony przyznał się do popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k.

W odniesieniu do czynu określonego w art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. umyślność działania oskarżonego polegała na podjęciu manewru wyprzedzania w stanie nietrzeźwości, i niezachowania szczególnej ostrożności, do której oskarżony był zobowiązany przepisem art. 24 ust. 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Szczególna ostrożność została zdefiniowana w art. 2 pkt 22 tej ustawy i oznacza ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. W świetle okoliczności sprawy nie można uznać, by oskarżony zachował szczególną ostrożność podczas wykonywanego manewru, w konsekwencji, mając też na uwadze znaczny stan nietrzeźwości

oskarżonego, który wpłynął na proces decyzyjny i wykonanie manewru, należy przyjąć, że oskarżony w sposób wyżej opisany umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Należy też zwrócić uwagę, że stan nietrzeźwości oskarżonego pozostawał w związku przyczynowym z niezachowaniem szczególnej ostrożności. Inaczej mówiąc, gdyby oskarżony był trzeźwy, to nie podjąłby się wykonania manewru w taki sposób, jak go w istocie wykonał. Z relacji świadka poruszającego się za pojazdem oskarżonego wynikało, że oskarżony nie potrafił utrzymać panowania nad pojazdem, prowadził niepewnie, jego pojazd chybotął się, mimo to oskarżony podjął manewr wyprzedzania dużego, szerokiego pojazdu z doczepionym siewnikiem, zajmującego większą część wąskiej jezdni (4 metry szerokości – k. 9v), w warunkach ograniczonej widoczności, co w konsekwencji doprowadziło do utraty panowania nad pojazdem i spowodowania nieumyślnie wypadku.

Nie ma żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego w zakresie czynów mu przypisanych. Oskarżony jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 k.k., biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego.

Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który obecnie pozostaje bez pracy, uzyskuje rentę socjalną, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie bez znaczenia są także skutki w postaci odniesionych również przez oskarżonego obrażeń ciała w wyniku wypadku. Okolicznością łagodzącą jest też niewątpliwie przyznanie się oskarżonego do winy w zakresie czynu z art. 178a § 1 k.k., a także uprzednia i dotychczasowa niekaralność oskarżonego za przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, brak uprawnień do kierowania, umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i związany z tym znaczny stopień zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego, a w konsekwencji znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu i stopień winy.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. należało w niniejszej sprawie zastosować przepisy obowiązujące w czasie popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, albowiem ówczesnie obowiązujący art. 42 § 2 k.k. przewidywał orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku, nie zaś od 3 lat, jak to wynika z kolejnych nowelizacji tego przepisu. Kolejną kwestią jest obowiązywanie w czasie czynu art. 49 § 2 k.k., który przewidywał jedynie fakultatywne orzekanie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podczas gdy obecnie obowiązujący art. 43a § 2 k.k. przewiduje obligatoryjne orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 złotych. Wreszcie zwrócić należy uwagę na podwyższenie w obecnie obowiązującym przepisie art. 46 § 2 k.k. górnej granicy nawiązki do 200.000 złotych wobec 100.000 złotych, o których mowa była w przepisie art. 48 k.k. dotychczas obowiązującym.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, zaś przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, przy czym zastosowanie art. 178 § 1 k.k. oznacza, że orzeka się karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zatem orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na podstawie art. 178a § 1 k.k. w wymiarze 4 miesięcy, a za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w wymiarze 10 miesięcy nie jest rażąco surowe; przeciwnie, należy zauważyć, że orzeczone kary pozostają jednak w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Wobec zaistnienia wobec oskarżonego warunków do orzeczenia kary łącznej, z uwzględnieniem wskazanych wyżej okoliczności wpływających na wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności, przy zastosowaniu zasady asperacji, wymierzono oskarżonemu w punkcie VI wyroku na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku pozbawienia

wolności. Kara ta jest wyższa od najwyższej z kar jednostkowych i niższa od sumy tych kar. Podstawą takiego rozstrzygnięcia był bliski związek czasowy między zbiegającymi się przestępstwami i ich podobieństwo.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste oskarżonego, co pozwala przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 3 lata.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary.

Orzekając w punkcie II wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. na podstawie art. 42 § 2 k.k. należało uznać, że okres ten winien obejmować 2 lata. Taki okres obowiązywania tego środka karnego odpowiada stopniowi niebezpieczeństwa, jaki oskarżony stworzył w ruchu lądowym, w szczególności uwzględnia naruszenie przez oskarżonego jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – trzeźwości osoby kierującej. Z drugiej strony uwzględnia uprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Nadto w punkcie IV wyroku w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. orzeczono na podstawie art. 42 § 3 k.k. obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, albowiem nie zachodzi w realiach sprawy wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, poza typowymi następstwami czynu z art. 177 § 2 k.k., które w pewnym zakresie dotknęły również i oskarżonego. Trudno też za wyjątkowy wypadek uznawać uprzednią i dotychczasową niekaralność oskarżonego, choć oczywiście z drugiej strony nie pozostała ona bez wpływu na rozstrzygnięcie.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. orzeczono na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 2.500 złotych uznając, że kwota taka stanowi adekwatne zadośćuczynienie pokrzywdzonemu w realiach sprawy.

Na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączono orzeczone w punktach II i IV jednostkowe środki karne zakazu prowadzenia pojazdów orzekając łącznie zakaz prowadzenia wielkich pojazdów mechanicznych na zawsze wobec braku możliwości innego rozstrzygnięcia.

Kara ta winna być dla oskarżonego dolegliwa, by spełnić stawiane przed nią cele, lecz nie nadmiernie. W ocenie Sądu kara takiego rodzaju i w tym wymiarze jest adekwatna, w tym zakresie w pełni odpowiada wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czynią zadość potrzebom prewencji generalnej.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., które należało zastosować niniejszej sprawie, zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 516,60 złotych, w tym 23 % podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, biorąc pod uwagę tryb postępowania oraz termin rozprawy, w którym brał udział obrońca z urzędu.

Z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego z kosztów sądowych, gdyż ich uiszczenie byłoby dla niego ze względu na aktualną złą sytuację majątkową oraz sytuację osobistą nadmiernie uciążliwe.